

GS 662

Syra nya, wackra och lustiga  
Kjäreleks- och andra

# W i s o r,

Den Första:

J en koja fring sin spis &c. ✓

Den Andra:

Sjömans- Wisa.

Bröder! när wid muntert skämt &c. ✓

Den Tredje:

Swen och Maja.

Eller

J öster morgonrodnan blänkte &c. ✓

Den Sjunde:

Kärlek, som så sällan hwilar, &c. ✓

Alla Syra sjungas efter sina egna behageliga  
Melodier.

---

Gesle, tryckt hos E. P. Sundqwist 1802.



I.

**S** en Poja, kring sin spis,  
Satt en menlös släkt på bygden;  
Gubben grånad, from och vis,  
Gumman god som gamla dygden,  
Nöjde vid sitt tända ris.

2. Matmors gerning hurtigt led,  
Karin nystade på garnet,  
Jerker slöjdade en sked,  
Och på golvet lekte barnet,  
Husets barn i tredje led.

3. Drängen med sitt sista lag,  
Kom från skogen trött til qvällen;  
Gårdshund, gamla rogna Pår,  
Makligt låg i ring på hållen,  
Katten tvättade sin tass.

4. Moster Gunil, i en vrå  
Talte sagor, bandt på noten;  
Gamla Lustig då och då,  
Husets wån, Soldat på roten,  
Sinfä Seiden minde på.

5. Hastigt Husbondfar man såg  
Nippan emot spisen knacka;  
Rörd war han i hjält och håg,  
Tog så brådt sin Almanacka,  
Som i stora Bibeln låg.

6. Bänner! ropte han, se här;  
Med en frögd som ej war tvungen:  
Denne dagen är oss kär,  
Låt oss be til Gud för Kungen;  
Det hans dyra högtid är!

7. Kung

7. Kungens Kung, som alt förmår;  
Gif hans Ungdom mod och lycka!  
Utbrast Gubben, och en tår  
Föll uppå hans nötta krycka,  
Stöddet för hans sjutti år.

8. Gumman sade, rätt och lag  
Skal han skydda för de ringa —  
Sveriges öwån skal en dag  
Wässa för hans tappra flinga,  
Injöll Lustig, det swär jag.

9. Jag i Stockholm sett min Kung  
För de finka blåa Gosar;  
Skölden blir ej honom tung,  
Tapperhet ur ögat blöfar,  
Han är rätt som han är ung.

10. Dotter Karin fick nu ljud;  
Hennes önskan war för Freden,  
Och en kärlig Kunglig Brud!  
Jerker lade från sig seden  
Och bad samma Bön til GUD!

11. Gunnil, fattig, fromma siäl,  
Tog til orda så gunädligt:  
Folket för alt split och gräl,  
Kungen för alt krankt och wädligt  
Store GUD beware wäl!

12. Nu förentes allas röst,  
Nu uphöides alla händer:  
Gustaf Adolph, Sveriges tröst,  
Sjurre lyckligt Sveriges Länder,  
Til Des senaste ålders höst!

13. Lång din Lust, Eld, Lockans Son,  
Låt Kanonen glädje dundra;  
Fröjda dig med stot och dån!

Låt



Låt oss små din pragt beundra,  
Dina murar widt ifrån.

14. Då Palatset uplyst står,  
Glindrande i Lutharet;  
Bort en suck från lojan går;  
Högare dock än irdid, raketen  
Denna tygta offer när.

Den Andra:

I.

**B**röder! när wid muntert skämt  
Vi så Bacchanaliskt rusta:  
Winnoms Neptuns Element,  
Som twang tusende at pusta.

2. Ofta så wi wändas, pusta  
Med et wäldsammt Element;  
Låt oss därför litet rusta  
Under fritt oskyldigt skämt!

3. Bröder! mången denna stund  
Wråkes redbes ibland bankar,  
Utan hopp om ankar: grund,  
Ack ja, kanske utan ankar!

4. Ofta wråke wi på bankar,  
Ofta stöte wi på grund;  
Lårom oss af dessa tankar  
Wisligt nyttja glädjens stund.

5. Bröder, Mången utan bröd  
Hänger halsdöd wid en plank;  
Kan man gilla öfwerflöd  
Wid en så bedröflig tanka?

6. Nej, ack nej! men hör vår tanka:  
Dan, som ger oss öfwerflöd, Räder

Räder också denna plank,  
Som skal skydda oss ur nöd.

7. Mången hes af nödens rop  
Saknar nu en Lästnings droppa,  
Då wid spöda glas och stop  
Våra hjertan glättigt hoppa!

8. Våra Pusslar glättigt hoppa;  
Men benägne allihop,  
At upoffra hwarje droppa  
För en wån wid nödens rop.

9. Bröder! utan sång och taf,  
Utan tröst och hielp af wänner  
Mången, på et splittradt wrak,  
Dödens hela ångest känner.

10. Himlen sjelf vårt bästa känner,  
Honom lämne wi vår sak:  
Gålle äro ju hans wänner,  
Älwen om de dö på wrak!

11. Eifwet är et bräckligt glas;  
Lårom oss at warsamt njuta:  
Skål! det kan ju gå i frak,  
Dersför skynde wi at sluta.

12. Denna Eifwets usla fluta  
Seglar tills hon går i frak;  
När wi med godt samwet sluta,  
Smakar oss vårt sista glas.

Du



Den Tredje:  
Sven och Maja.

**S**öster morgonrodnan blänkte  
På liljan daggen låg,  
Där Sven de blommor plåta tänkte  
Han höst i lunden såg;  
Ej Himlen rör den nya lag ::  
Ej Naktergalens slag.

2. Att Maja jag en Frans vill wira  
Och den blir henne får,  
Med den skal jag det lössal sira,  
Och den min tolf han är.  
Säg, Frans hwad Sven ej dristar sig ::  
Säg, Sven tillbeder dig.

3. Hans sång på wäldrets wingar flyger  
Och Glickans hjerta rör,  
Den lösbetäckta gång hon smyger,  
Att se hwad Sven han gör.  
Säg, Frans hwad Maja dristar sig ::  
Säg, Maja älskar dig.

4. Den ort til all sin frögd kan hinna,  
Hans hjärta har söga frögd,  
När glädjens rymta tårar rinna,  
Då tolfar känslans högd;  
Då skapar Sven sin Majas namn ::  
Hon springer i hans famn.

5. Han då ej nog på fransen städar;  
Men om och tussad ler,  
En tår, som hjertats wällust bädar  
Hwar gång sig smyger ner.  
Hör! Höra Frans du fort består ::  
Hör! Forta lifwets wär!

6. Låt

6. Låt dina tårar icke rinna  
Fast fransen fort består,  
Den sällhet med hwaran wi sinna  
Ken trosta tid och år;  
Om lifwets ungdom hastigt far ::  
Ur hjertat ändock qwar.

Den Sjerde:

**K**ärlek, som så sällan hwilar  
Från sin börda, dans och lek,  
Satt en gång bland sina plår,  
Swag och lutad wld en Ek,  
Solen sina strålar sände,  
Foglen qwittrar ung och qwick,  
Blomman swalkas, Näflan brände,  
Minstra fråk i wällust gick.

Stundom Jägar, hornet hördes,  
Stundom i de gröna hwall  
Lutan med förtjusning rördes,  
Astrild wakna, log och skalf,  
Af så mycken pråkt betagen  
Astrild hemlig afening gör,  
Röpte: Gudar! denna dagen  
Til en wacker Doris hör.

Skönsta Glicka! Edra dagar  
Jag er lyckligt öde spår,  
Hjertats Gud Er Gäst behagar,  
Där Ni Myrten-fransar får,  
Tag emot en ringa Lilja  
Til et prof af Ett behag,  
Lef förnögd, upfyll min willja,  
Glad och munter liksom jag!

När



När jag någon gång wil sjunga  
Kärlek första ämnet är,  
Hjertat liksom styr min tunga  
När jag Edert låsord bär,  
Sjelf jag trycker at min Luta  
Ger ej mera ömma ljud;  
Vår då hjertat däraf sluta,  
At ni äfwen är det Gud.

Ödet har vår mänskap knutit  
Ifrån våra spåda är,  
Och som menlös ro har trutit,  
Tid och barndom snart förgår  
Se'n jag Far och Morlös blifwit,  
Hos Er all min tröst jag fann,  
Se'n of alla öfvergifwit,  
Wi blott lesde för hvaran.

Enslighet och nöjda dagar,  
Efta sinne och begär,  
Stifta snart de ljuswa dagar,  
Som of rätt at ätta lår!  
Kära Du! hwad skall wi göra  
I så lycklig ensamhet?  
Den, som will vår ro förstöra  
Kanske sjelf ej bättre wet.

Exemplaret kostar 1 f.